

La reacció de l'alcalde de Caldes i president del Consell Comarcal de la Selva, Salvador Balliu, amenaçant amb una destal uns ocupes que havien entrat a casa seva, és humana, però en cap cas em sembla justificable en un càrrec públic. Vagi per davant que he viscut personalment un problema d'ocupació de la propietat, i és, parlant clar, una putada. Les lleis no ajuden, veus que els mesos passen (nosal-

Brandar una destal

Laura Fanals

PERIODISTA
@LauraFanals

tres vam trigar un any a fer-los fora per via legal, i encara vam estar de sort) i que a sobre ets cornut i a pagar el beure, ja que et toca pagar advocats per poder recuperar casa teva.

Però l'exemple que dona Balliu, en una comarca especialment castigada per les ocupacions, és del «campi qui pugui». Veure adolescents amb cartells de suport a l'acció de l'alcalde és trist: quin exemple estem donant a les generacions

del futur? Precisament la política i les lleis, per malament que funcionin a vegades, es van crear per acabar amb «l'ull per ull» i «dent per dent».

I és que el que més em preocupa no és l'acció de Balliu, sinó tota la gent que l'aplaudeix i el ratifica. Tot plegat és reflex del cansament de la ciutadania davant del problema de l'ocupació, però també una mostra d'irresponsabilitat política el fet de deixar-ho passar.

Zombis

Juanjo Millás

Té un la impressió que estem esperant la Tercera Guerra Mundial com qui espera l'arribada del metro per anar a la feina. Durant molt de temps la guerra va ser en part un assumpte laboral ja que creava innombrables llocs de treball a la indústria armamentística i al sector hospitalari, entre d'altres. El més normal és que al darrere d'un coronel hi hagi un comptable. En fi, que ens resignem perquè el metro sempre arriba. A França s'acosta el comboi del feixisme, que és una de les formes en què es manifesten les guerres mundials. N'hi ha més: que l'1% de la població tingui tanta riquesa com el 80% restant significa que molta gent ha de morir de gana cada dia per satisfer aquest 1%. Qui diu gana diu paràsis, lepra, pneumònia, diabetis... De manera que hi som, a l'andana, com si el metro no hagués passat encara i el que passa és que no deixa de passar.

Hi ha qui puja al de la pobresa i qui puja al de la malaltia i qui puja al de la granada antitanc, però tots anem entrant disciplinadament als vagons atestats de cossos que s'observen atònits preguntant-se com hem arribat a això. No és fàcil trobar el llumí que va provocar l'incendi del bosc ni l'espuma que ens va portar a la situació de desesperança actual. Però estaria bé que els experts analitzessin el paper de neoliberalisme econòmic a l'assumpte. Qui diu neoliberalisme diu bretxa: bretxa entre els que sí i els que no. Escric des de l'andana, on m'he fet fort. Cada vegada que arriba un comboi nou, en comptes d'avançar cap a les portes, reculo covardament fins a assolir la paret. Mantinc així la il·lusió d'anar-me'n lliurant mentre veig els meus contemporanis entrar als vagons de la Tercera Guerra Mundial com absorbits per una aspiradora fatal. Sobre l'estació de metro del meu barri pesa una llegenda segons la qual, cada deu vagons, un va ple de morts. Has de tenir cura de no ficar-t'hi per evitar convertir-te en un zombi. Però si segueixen les coses com van, és possible que tots acabem escollint aquest vagó. Ara mateix fan menys por els morts que els vius.

Cartes

Les cartes que els lectors envien a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies o 2.000 caràcters), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials. Les cartes es poden enviar per correu electrònic, a l'adreça opinio@diariogirona.cat

Un «però» a la nova Clínica Girona

DANIEL VIVERN LLADÓ GIRONA

La nova Clínica Girona està molt bé, i segons els experts, és un centre modèlic. Però el servei d'atenció telefònic no en té res, de modèlic. Vull demanar hora a consultes externes. He fet tres trucades de més de cinc minuts cada una, a hores diferents, i a tres telèfons diferents –els antics i el nou– i no hi ha hagut manera que respongués ningú: només música i missatges de «de seguida li atendrem». Que, per cert, hauria de ser «de seguida l'atendrem». S'entén que puguin estar en període d'adaptació al nou centre, però el servei telefònic hauria de ser una de les prioritats.

L'espionatge de Pegasus als nostres polítics

JOAN JANOHER I SADURNI FORALLAC

Crec que des de temps immemorials, s'actua amb espionatges definits al nostre afer diari. No és cap novetat el revelar ara, un fet antidemocràtic com s'ha denunciat aquests darrers últims dies i marcant un abans i després dels controls promoguts per l'Estat. Aquests, vinculats des de sempre

en perseguir el nostre poble, ha jugat a fet i amagar. Per això la justícia administrada pels poders fàctics i del règim anterior han tingut i tenen la paella pel mànec, en controlar tots el moviment nacionalistes catalans, aplicant mesures repressives condicionades en desballestar les inquietuds del nostre poble. Aplicant rigorosament les consignes en represaliar-nos com a ciutadans vinculats dintre un mateix estatus espanyolista. Una qüestió que neguen i negaran per imposició legal, de que no ens espien.

No només som víctimes de persecució, som el poble al que durant molts segles s'ha intentat esborrar de la memòria històrica. Però es dona la circumstància que aquest frau a la llibertat és el vertader llegat dels que van dir «Tot està lligat i ben lligat». Milers de patriotes nostres estan assenyalsats com a conspiradors de la unitat espanyola. Al sortir a la llum aquest esgarrifós espionatge, obre les portes del que ja Catalunya coneixíem i denunciàvem, on hem sigut espiaats per tots els cossos de seguretat, dirigits per l'extrema dreta de l'Espanya unionista. I no és d'ara, ve des de Felip V, que va voler abolir la nostra independència, forçant un estat de catalonofòbia arreu de tot el territori nacional. Un fet

prou sàdic, per voler defugir de l'estat opressor durant tants segles i cercar la nostra llibertat.

Cita prèvia a la DGT

ANNA M. PICAS GENÍS LA JOQUERA

Són moltes les queixes d'aquest departament que han sortit a la premsa.

D'avui per ahir s'ha acabat la pandèmia, les restriccions, els aforaments, les mascaretes, les distàncies, però no les «cites prèvies».

En estaments oficials, Hisenda, Generalitat, Salut, entitats bancàries i més, es veu un munt de gent fent cues al carrer amb el tiquet o mòbil a la mà tot ensenyant que estan citats, amb molta paciència esperen que el deseguretat els deixi entrar i un cop a dins les finestretes buides.

Per convalidar un carnet de conduir d'un país sud-americà que té conveni amb Espanya, a la DGT, no es pot obtenir cita prèvia «el horario de atención al cliente está completo para los próximos días. Intentalo más tarde».

Fa més de 2 mesos que cada dia es prova d'entrar a la pàgina. S'han personat a Girona dos cops. Físicament tampoc poden donar cita, diuen que ho han d'anar provant per internet.

S'entendria que si està tant ple

et donessin cita d'aquí a dos o tres mesos però data i hora.

És que hi ha una línia «B» que acapara les cites? O tràfic d'influències per amiguets?

El Senyor Pere Navarro en aquest diari el 21 de març, molt rialler ens donava a conèixer una sèrie de mesures totes molt il·loables sobre seguretat i nous projectes de la DGT.

Vist fets, sembla que desconeix el funcionament dels seus funcionaris, segur que falta personal, ell és el Cap i pot posar-hi remei.

Recordem que tot ciutadà o resident té el dret a ser atès amb cita prèvia o sense.

Telefonar a la Clínica Girona

MARIA SALIP CALVÓ GIRONA

La nova Clínica Girona va obrir portes el passat dia 19 d'abril. És una construcció moderna amb molta llum natural i unes excel·lents instal·lacions, però poder-hi accedir per via telefònica és pràcticament impossible, a qualsevol hora del dia, el contestador automàtic repeteix: sentim mantenir-lo en espera, els nostres agents estan ocupats... Pitjor o igual que trucar a la Seguretat Social. Una llàstima. Atentament.

Espies dolents al quadrat

Xavier Domènech

perquè s'hagi acabat divulgant als quatre vents. John Le Carre hauria fet que un ministre britànic convoqués el jubilat George Smiley, l'agent dels ulls plorosos, per fer-li

investigar el qui i el com del desastre, però a Espanya el ministre llauner ha viatjat a Barcelona per dir a Laura Vilagrà que el CNI investigará si ha estat el CNI, i si descobreix que sí, s'abracará al mig de la classe i dirà: «Senyoreta, he estat jo». La consellera riuria si no estigués tan empenyada. Els espies espien, i si algú pensa que només apunten als enemics estrangers és que es mama el dit. El 1995 es va saber que el Césid, antecedent del CNI, portava deu anys escoltant telèfons de polítics, empresaris i periodistes de tots els colors. L'escàndol va ser majúscul, van rodar caps i es va reestructurar el servei, es veu que sense canviar ni els mals costums ni la incapacitat de mantenir el secret. Tot plegat, a més a més, no els va servir per detectar on diantre eren les urnes de l'1 d'Octubre. Dolents en sentit ètic i en sentit utilitari. Només per això el Govern central ja hauria de passar l'escombra.